

Arrest

nr. 207 184 van 25 juli 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 30 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juni 2016 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juni 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op dezelfde dag beslist hij om de verzoeker een inreisverbod op te leggen voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

Deze bijlagen 13septies en 13sexies zijn de thans bestreden aktes. Zij werden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 6 juni 2016.

De eerste bestreden akte, dit is de bijlage 13septies, wordt op 21 juni 2016 ten uitvoer gelegd door de effectieve verwijdering van de verzoeker naar zijn land van herkomst, India.

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

De procedure wordt dienvolgens voortgezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Over de ontvankelijkheid *ratione temporis*

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Verwerende partij heeft de eer de exceptie van ontvankelijkheid op te werpen wegens laattijdigheid van voorliggende vordering.

Overeenkomstig artikel 39/57, 1° lid van de Vreemdelingenwet moet het in artikel 39/2 van de wet bedoelde beroep worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing. Echter indien de vreemdeling zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, bedraagt de termijn om het verzoekschrift in te dienen vijftien dagen.

Verzoeker werd in kennis gesteld van de voorliggende beslissing door de Commissaris van politiepost van Herenthout, op een ogenblik dat hij, conform artikel 7 derde lid van de Vreemdelingenwet van zijn vrijheid beroofd was en hij niet zonder toestemming die politiepost kon verlaten.

De bestreden beslissing werd genomen op 6 juni 2016 en diezelfde dag aan verzoeker, die reeds van zijn vrijheid beroofd was en zich bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, ter kennis gebracht, zoals blijkt uit de door verzoeker ondertekende akte van kennisgeving.

Zodoende was dinsdag 21 juni 2016 de laatste dag om het verzoekschrift in te dienen, terwijl verzoeker dit slechts heeft gedaan op donderdag 30 juni 2016, zijnde aldus na de termijn van 15 dagen.

De regeling betreffende de beroepstermijn is van openbare orde.

*In zoverre verzoeker zijn verzoekschrift na 21 juni 2016 heeft verstuurd, is dit beroep laattijdig ingesteld en onontvankelijk *ratione temporis*.”*

De verzoeker heeft er, conform artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet voor geopteerd om geen synthesesmemorie neer te leggen. Ook ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoeker geen verweer gevoerd op de hierboven weergegeven exceptie van niet-ontvankelijkheid.

In het verzoekschrift zet de verzoeker met betrekking tot de tijdigheid van het beroep het volgende uiteen:

“Eisende partij werd op 06.06.2016 in kennis gesteld van de bestreden beslissingen. Bijgevolg wordt huidig verzoek dan ook binnen de wettelijke termijn van 30 dagen na deze kennisgeving ingediend.

Immers de termijn bedraagt 30 dagen gezien eisende partij slechts na de betekening werd vastgehouden met het oog op verwijdering.

Rekening houdend met de situatie van eisende partij op het moment van de betekening van de bestreden beslissingen, kan niet anders dan worden besloten dat de termijn van 30 dagen in casu aan de orde is en dient toegepast te worden.”

Artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissingen, luidt als volgt:

“§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

2° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/1, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

3° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/2, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot tien dagen in het geval dit beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, tegen een eerste beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot vijf dagen vanaf een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming.

[...]

§ 2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeningwijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

De beroepstermijnen, bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast.

De Raad wijst er op dat met het voorliggende verzoekschrift de nietigverklaring wordt gevorderd van twee verschillende aktes. Het verzoekschrift heeft in wezen dan ook twee aparte vorderingen tot voorwerp.

3.1.1. De tijdigheid van het beroep inzake de bijlage 13septies.

De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 230.528 van 17 maart 2015 als volgt geoordeeld:

“Artikel 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9

of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.”

Uit deze bewoordingen blijkt dat de beroepstermijn in principe dertig dagen bedraagt. Bij wijze van uitzondering bedraagt de beroepstermijn vijftien dagen indien het beroep wordt ingediend door een vreemdeling die op het ogenblik van de kennisgeving het voorwerp uitmaakt van een welbepaalde vrijheidsberovende maatregel, met name “een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering”. Deze uitzondering slaat dus enkel op vreemdelingen die op het ogenblik van de kennisgeving reeds worden vastgehouden op basis van een andere beslissing. De bewoordingen van de wet zijn duidelijk en vergen geen nadere interpretatie. Er kan dan ook geen afbreuk aan worden gedaan door de door de verzoekende partij aangehaalde vermelding in de parlementaire voorbereiding. Bovendien gelden uitzonderingen strikt. Derhalve mag de uitzondering van de verkorte beroepstermijn niet worden uitgebreid tot de vreemdeling die bij de kennisgeving van een beslissing nog niet is vastgehouden doch pas van zijn vrijheid wordt beroofd bij de kennisgeving van die beslissing zelf.

In het door de verzoekende partij aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 wordt enkel overwogen dat een kortere beroepstermijn denkbaar is voor een vreemdeling die van zijn vrijheid is beroofd.

Het eveneens door de verzoekende partij aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 65/2012 van 16 mei 2012 heeft blijkens de erin opgenomen weergave van de feiten betrekking op een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan de vreemdeling ter kennis werd gebracht op het ogenblik dat hij reeds van zijn vrijheid was beroofd ingevolge voorafgaande beslissingen. Uitgaande van die hypothese, heeft het Grondwettelijk Hof het niet zonder redelijke verantwoording geacht dat voor een persoon die van zijn vrijheid is beroofd een kortere beroepstermijn geldt dan voor een persoon die niet van zijn vrijheid is beroofd met toepassing van de desbetreffende artikelen van de vreemdelingenwet. In dit arrest wordt echter niet gesteld en er kan niet uit worden afgeleid dat een verkorte beroepstermijn ook geldt voor een persoon die slechts aan een vrijheidsberovende maatregel wordt onderworpen bij de kennisgeving van de beslissing tot verwijdering.”

De Raad treedt deze beoordeling bij. Aangezien de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats is opgenomen in de eerste bestreden akte (bijlage 13septies) zelf, mag de uitzondering van de verkorte beroepstermijn van vijftien dagen niet worden toegepast voor het beroep dat is gericht tegen deze verwijderingsmaatregel zelf. Deze uitzondering slaat immers enkel op vreemdelingen die op het ogenblik van de kennisgeving van deze of gene beslissing reeds worden vastgehouden op basis van een andere beslissing (RvS 17 maart 2015, nr. 230.528).

De exceptie van niet-ontvankelijkheid *ratione temporis* wordt dan ook verworpen in de mate dat de nietigverklaring wordt gevorderd van de beslissing van 6 juni 2016 houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op de verwijdering (bijlage 13septies).

3.1.2. De tijdigheid van het beroep inzake de bijlage 13sexies.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel de bijlage 13septies als de bijlage 13sexies aan de verzoeker werden ter kennis gebracht op 6 juni 2016 om 11u48.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) gaat evenwel, blijkens de bewoordingen van deze akte, gepaard met de beslissing tot verwijdering van 6 juni 2016 (bijlage 13septies).

Om te bepalen of in het kader van het bestreden inreisverbod een beroepstermijn van 15 dagen, dan wel 30 dagen gold, dient *in casu* te worden nagegaan of de verzoeker zich op het ogenblik van de kennisgeving van dit inreisverbod bevond in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet (*cf.* artikel 39/57, §1, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet).

Het *in casu* relevante artikel 74/8, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van het bestreden inreisverbod, luidt als volgt:

“De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis , § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.”

De wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat de vreemdeling zich reeds dient te bevinden in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet, op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing. In deze laatste wetsbepaling heeft de wetgever nergens op concrete en limitatieve wijze bepaald welke plaatsen vallen onder ‘welbepaalde plaats’ in voormelde zin, doch wordt gesproken over ‘de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis , § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis’.

In casu dringt de vaststelling zich op dat de beslissing tot vasthouding van de verzoeker op grond van artikel 7, derde lid, van de vreemdelingenwet is opgenomen in dezelfde akte als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2016 (bijlage 13septies). De thans bestreden beslissing betreft een hierop volgende beslissing genomen door de verweerder op dezelfde dag waarbij de verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Het betreffende inreisverbod geeft uitdrukkelijk aan gepaard te gaan met de beslissing tot verwijdering van 6 juni 2016.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet dient zo ook te worden aangenomen dat geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering en dit een *accessorium* betreft van deze verwijderingsmaatregel (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Gelet op het voorgaande dient te worden aangenomen dat de verzoeker reeds kennis had gekregen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) toen hij op 6 juni 2016 kennis nam van het thans betreden inreisverbod, hetgeen meteen impliceert dat hij op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing reeds op basis van een andere beslissing was vastgehouden (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 230.528). Bijgevolg, en gelet op het onder punt 3.1.1. besproken arrest van de Raad van State, blijkt dat de verzoeker zich wel degelijk reeds bevond in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet, op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing en dat de uitzondering van de verkorte beroepstermijn van 15 dagen gold. Ook dit werd reeds door de Raad van State bevestigd (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.840 (c)). De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij slechts “*na de betekening werd vastgehouden met het oog op verwijdering*”. De verzoeker heeft overigens in zijn verzoekschrift met betrekking tot de tijdigheid van de vorderingen geen enkel onderscheid gemaakt tussen de vordering ingesteld tegen de bijlage 13septies, en de vordering ingesteld tegen de bijlage 13sexies.

De Raad stelt vast dat de bijlage 13sexies aan de verzoeker in persoon ter kennis werd gebracht op 6 juni 2016, waarbij de beroepstermijn begon te lopen op de eerstvolgende dag, met name 7 juni 2016. Het op 30 juni 2016 ingediende verzoekschrift is derhalve buiten de *in casu* toepasselijke beroepstermijn van vijftien dagen ingesteld, zodat het beroep tegen de bijlage 13sexies laattijdig is. Noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting wordt een tegenbewijs aangebracht of een middel waaruit overmacht zou kunnen blijken.

De Raad wijst er tot slot nog op dat hij zijn bevoegdheid zou overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen de bijlage 13sexies van 6 juni 2016, is bijgevolg laattijdig ingesteld en dus onontvankelijk. Deze vaststelling leidt tot de verwerping van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 6 juni 2016 tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

De exceptie is, in de aangegeven mate, gegrond.

3.2. Over de rechtsmacht van de Raad

Voor zover het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, vervat in de bijlage 13septies, merkt de Raad op dat de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving

genomen met toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van diezelfde wet, tegen die maatregel een beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

In zoverre de vordering gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, moet dan ook worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft zodat de vordering in die mate onontvankelijk is.

3.3. Over het procesbelang inzake de verwijderingsbeslissing van 6 juni 2016 (bijlage 13septies).

3.3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Verzoeker vecht een beslissingsmaatregel aan waarvan de eventuele nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op zijn verblijfstoestand.

Overeenkomstig artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie o.a. R.v.St., nr. 46.816 van 31 maart 1994) blijkt dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

Gezien verzoeker op 21 juni 2016, onder escorte, naar India werd gerepatriëerd, is het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering uitgevoerd.

Verzoeker heeft geen belang bij de huidige procedure, in zoverre die gericht is tegen de bijlage 13septies van 6 juni 2016.”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden zijn vervuld: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel opleveren.

Het belang waarvan een verzoeker blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Het procesbelang raakt de openbare orde en dient desnoods ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

Uit de onbetwiste gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 21 juni 2016 onder escorte werd verwijderd naar Delhi, India. Nu uit de repatriëring van de verzoeker volgt dat de eerste bestreden akte, namelijk de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, wordt niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel met terugleiding naar de grens de verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Een gebeurlijke vernietiging van deze verwijderingsbeslissing levert de verzoeker immers geen titel op om België opnieuw binnen te komen, laat staan om er te verblijven. Indien de verzoeker België opnieuw zou binnenkomen en er zou verblijven, kan hij op grond van de thans bestreden verwijderingsbeslissing van 6 juni 2016 niet meer opnieuw worden verwijderd, nu deze beslissing reeds volledige uitvoering heeft gekregen (cf. RvS 26 april 2016, nr. 234.513). De verwijderingsbeslissing van 6 juni 2016 heeft in de huidige stand van het

geding dan ook geen enkele invloed meer op de rechtstoestand van de verzoeker, zodat de gebeurlijke vernietiging ervan hem niet langer tot voordeel kan strekken.

De loutere omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling, die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft aangezien ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, verantwoordt evenwel op zich niet de nietigverklaring ervan door de Raad. Decisief is immers dat de beslissing de rechtstoestand van de verzoeker nog beïnvloedt, hetgeen *in casu* niet blijkt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ter terechtzitting verwijst de raadvrouw van de verzoeker dienaangaande naar de uiteenzettingen in het verzoekschrift en stelt zij dat er wel nog een belang is bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten omdat dit bevel een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

In het verzoekschrift wordt het volgende gesteld in verband met het procesbelang:

“Het spreekt bovendien voor zich dat eisende partij als voorwerp van de bestreden beslissing een rechtstreeks, stellig en geoorloofd belang heeft om een verzoekschrift vordering beroep tot nietigverklaring in te dienen.

Het verzoekschrift is dan ook ontvankelijk.

Op het moment van het inleiden van huidige procedure is eisende partij reeds gerepatrieerd.

Niettemin heeft eisende partij belang bij het aanvechten van de 2 beslissingen, onder meer omdat de motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten gebrekkig is en onder andere ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en gezien deze gepaard gaat met een inreisverbod, die bijgevolg daardoor alleen al ook al vernietigd moet worden.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat hij ook nog steeds belang heeft om het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten.

Bovendien is er nog een procedure hangende voor Uw Raad ingevolge een beslissing die werd genomen na een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt dat eisende partij zich kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat.

Gezien evenwel eisende partij zich niet meer in België bevindt, zal de vraag gesteld worden naar het belang van eisende partij in deze procedure. Ook op dit punt is dus de motivering gebrekkig. Een vertegenwoordiging door een raadsman is volgens verwerende partij in die procedures niet voldoende.

Eisende partij is van oordeel dat het standpunt van verwerende partij op dit punt dan ook steeds verschilt van procedure tot procedure en naargelang de beslissing die zij neemt of dient te verdedigen.

In casu kan dit niet. Het is het één of het andere.

Dat daarnaast ook een schending van internationale artikelen met een rechtstreekse werking worden ingeroepen.

Het verzoekschrift is dan ook ontvankelijk.”

Met het vage betoog dat er een belang is bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten omdat dit bevel gepaard gaat met een inreisverbod, toont de verzoeker nog niet aan dat hij, niettegenstaande het gegeven dat hij reeds naar zijn land van herkomst werd gerepatrieerd, alsnog een specifiek belang heeft bij de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens, die tezamen een verwijderingsbeslissing uitmaken. De Raad merkt bovendien op dat het inreisverbod van 6 juni 2016 definitief is, aangezien, zoals vermeld onder punt 3.1.2., de verzoeker nagelaten heeft hiertegen om binnen de wettelijke beroepstermijn een beroep tot nietigverklaring in te dienen.

Waar de verzoeker argumenteert dat er een belang is aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten artikel 8 van het EVRM schendt, toont hij ook op dit punt niet aan welk concreet voordeel de eventuele vernietiging hem in de gegeven omstandigheden kan opleveren. Bovendien moet er op worden gewezen dat het procesbelang de ontvankelijkheid van het beroep raakt, zodat de verzoeker uit de loutere verwijzing naar één van de ten gronde aangevoerde grieven geen procesbelang kan putten.

In de mate dat de verzoeker nog verwijst naar *“een procedure hangende voor Uw Raad ingevolge een beslissing die werd genomen na een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet”*, is het ingeroepen belang vreemd aan de bestreden verwijderingsbeslissing van 6 juni 2016 zodat op dit punt geen rechtstreeks belang wordt aangetoond (cf. RvS 18 november 2014, nr. 229.206). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt overigens dat het beroep tegen de beslissing van 18 januari 2016, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, werd behandeld ter terechtzitting van 19 mei 2016. Daar de bestreden verwijderingsbeslissing slechts werd getroffen op 6 juni 2016, kon deze beslissing de verzoeker dan ook

niets in de weg leggen om op deze zitting aanwezig te zijn. De verzoeker werd rechtsgeldig vertegenwoordigd door zijn raadvrouw en het beroep was op het ogenblik van het instellen van het beroep ook reeds, na een onderzoek ten gronde, verworpen bij 's Raads arrest nr. 170 620 van 27 juni 2016. Verzoekers argumentatie mist dan ook feitelijke grondslag.

De Raad benadrukt dat het de verzoeker toekomt, wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van zijn belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). *In casu* worden echter geen nuttige gegevens ter beoordeling aangevoerd die kunnen aantonen dat de verzoeker in de concrete omstandigheden van de zaak een concreet belang heeft bij de nietigverklaring van de verwijderingsbeslissing van 6 juni 2016 (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De verzoeker maakt niet duidelijk welk concreet voordeel hij kan halen uit een eventuele nietigverklaring van de verwijderingsbeslissing van 6 juni 2016 (bijlage 13septies).

Het beroep is bijgevolg, ook wat deze verwijderingsbeslissing betreft, onontvankelijk en dit bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang (cf. RvS 30 juni 2004, nr. 133.373).

3.4. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het beroep, in zijn beide vorderingen, onontvankelijk is.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE